

πον, δι' οὗ ἢ ἐκ τῆς ἡλικίας φθορά τῶν ζωτικῶν ἡμῶν ὀργάνων, ἐκ τοῦ χρόνου ἢ τῆς ἡλικίας συγχρόνως ἐπανορθοῦται.

Ἴσως συγχρόνως ἀνακαλυφθῆ ὁ τρόπος τῆς διαρκούς κυκλοφορίας καὶ συνθέσεως τοῦ αἵματος, τῆς ἐντελοῦς ὑγείας μιᾶς αἰωνίας σφριγώσης νεότητος. Τότε βεβαίως ἔξωμεν εὐεξίαν καὶ μακροβιότητα.

Τότε βέβαια καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου θὰ μένη ἐπὶ ὀγδοήκοντα ἢ ἑκατὸν ἔτη ὁμοία πρὸς τὴν ἀνθηρὰν νεότητα τῶν 25 ἐτῶν, καὶ τὸ σῶμα ἀκμαῖον καὶ κυπραῖον καὶ ἀκόρεστον λαγνείας ὡς τοῦ εἰκοσιπενταετοῦς.

Τότε ὁ ἀνὴρ θ' ἄρχηται τὴν νεανικὴν καὶ ἀνδρικήν του ἡλικίαν ἀπὸ τὰ ὀγδοήκοντα καὶ πέραν, τελειώνη δὲ αὐτὴν εἰς τὰ ἑκατὸν τριάκοντα ἢ ἑκατὸν ἐξήκοντα· τότε θὰ ἄρχηται τὸ γῆρας του, ἀπὸ τὸ 160 καὶ τελειώνη τοῦτο εἰς τὰ διακόσια ἢ καὶ διακόσια πενήκοντα ἔτη.

Τί δυστυχία! εἰ τόσοι ἀποθανόντες νὰ μὴ ζοῦν διὰ νὰ χαροῦν καὶ οὗτοι τὸν τοιοῦτον μαχμεθανικὸν παράδεισον, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ κόσμος ἤθελε μεταβληθῆ, ὅταν εὐρεθῆ παρὰ τῆς ἐπιστήμης ἢ τῆς τυφλῆς τύχης τοῦτο τὸ γλυκὺ μυστικὸν τοῦ μεγάλου πόθου ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

(1894)

+ ~~Στέφανος Ζίνος~~

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΜΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Λοιπὸν ἀλήθεια; Στὰ γερά
μαλλώσαμε ἔχθες τὸ βράδυ
καὶ 'ς τὴ γαλάζια μας χαρὰ
τὸ πρῶτο πρῶτο σύννεφο ἀπλώσε ἀχνὸ σκοτάδι.

Τώρα ἀγαπήσαμε. Μοῦ λές
ὄν πρὶν γλυκὰ, γλυκὰ λογάκια,
μὰ γιὰ τὰ χθεσινὰ μὴν κλαῖς,
μὴ δὲ τρομάζουν σύννεφα ποῦ βρέχουνε!.. φιλάκια.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Στὸν ποταμὸ τὸν Σέλευκο, τὸν παλαιὸ καιρὸ
οἱ ἄνθρωποι ἀπ' τὰ πέρατα τῆς γῆς ἐξεκινούσαν
καὶ μέσα στ' ἀσημένιο του καὶ διάφανο νερὸ
ἀγάπης ἀλυσμόνντης, τὴν γιαντιὰ ζητοῦσαν.

Στὸν ποταμὸ τὸν Σέλευκο, ἀγάπη μου παλιὰ,
πῆγα κ' ἐγὼ τὸ θαῦμά του τὸ σπλαχνικὸ νὰ κάμη,
νὰ λησμονήσω ὄγκους σου καὶ χάρδια καὶ φιλιὰ,
μὰ νῦρα ξερό, κατάξερο τῆς λήθης τὸ ποτάμι...

ΛΥΡΑΡΗΣ